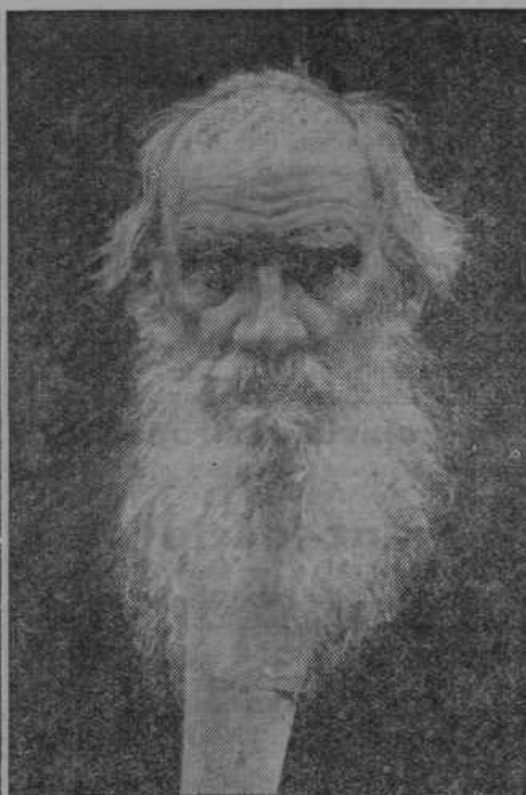


v hlevu mariborske gostilne Vlahovič obešenega bivšega 49letnega posestnika Ivana Pernek. O samomoru je bila obveščena žandarmerija v okolici Ptujja, ki se že ukvarja tri leta zastoj z izginom Pernekove žene Roze. Ozadje zagonetne zadeve je to-le: V poletni noči leta 1932 je zgorela v Novi vasi domačija posestnika Ivana Perneka. Gospodar in njegova žena Roza sta živela v prepiru in mož je ženo celo pretepil. Nekoč je Pernek Rozo težko obdelal, da si je morala poiskati zdravniško pomoč v ptujski bolnici. Ko je izbruhnil omenjeni ogenj, ni bil nikdo v hiši, ker je bila gospodinja v bolnici in hlevi so bili zaklenjeni. Takoj je nastal sum požiga in gospodarja Perneka so zaprli, ker so ga dolžili, da se je hotel s požigom maščevati nad ženo. Preiskava ni dognala za aretiranega nič obtežilnega in sodišče ga je izpustilo. Ko je pa tedaj 45letna Roza zapustila bolnico, je zginila brez vsake sledi. Vse je govorilo, da se je znebil na skrivnostni način njen mož. Orožniki so se zastoj trudili s poizvedbami o izginuli. V vsaki neznani ženski, katero je naplavila Drava pod Ptujem, so domnevali Pernekovo. K vsakemu trupu neznanke so pozvali Perneka in ga vprašali, če bi ne bila neznanka njegova žena, kar je pa zanikal. Letos je bila Pernekova domačija prodana sodnim potem in gospodar je zginil z domačega kraja. Mogoče bo zdaj žandarjem uspelo, da bodo našli pravo sled za že tri leta pogrešano.

Po naključju ostali nepoškodovani. Avtobus je peljal iz Trbovelj na Dol večjo družbo. Pri ovinku pod Sv. Markom je čul signale drugega vozila in radi tega se je držal šofer preveč desne strani ceste. Avtobus je zdrknil v globino, se dvakrat prekucnil in ostal na dnu na kolesih. Nobeden od potnikov ni bil poškodovan in še celo šipe so ostale z malimi izjemami cele.



Dne 20. XI. 1910, torej pred 25 leti, je umrl celemu kulturnemu svetu znani ruski pisatelj grof Nikolajevič Lev Tolstoj.

Vinska razstava in sejem v Ormožu. Datum razstave in sejma je določen na 18. decembra 1935, z začetkom ob pol 9. uri dopoldne. Prijave vina za razstavo se sprejemajo vsak dan v pisarni Kletarskega društva v Ormožu. Prijave morajo biti vložene najkasneje do 8. decembra. V pisarni Kletarskega društva so na razpolago posebne prijavnice, katere se na željo dopošljejo tudi po pošti.

Izlet v Berlin na olimpijado bo organiziral sportni klub Planina v Ljubljani. Stroški za izlet bodo znašali Din 1600. Izletniki bodo v Nemčiji 10 dni, ogledali pa si bodo Berlin, Hamburg,

Monakovo in Nürnberg. Plačevanje v obrokih! Prijave sprejema Jože Hvale, uradnik Zadružne gospodarske banke, Ljubljana, Miklošičeva cesta 10.

Znani angleški admiral umrl. V Londonu je umrl 20. XI. v starosti 75 let angleški admiral grof Jellicoe. Bil je rojen Anglež. Udeležil se je v mladosti bojev v Egiptu leta 1882 in sodeloval pri udušenju boksarske vstaje na Kitajskem. Med svetovno vojno je bil samostojen poveljnik angleškega brodogradnje in pripisujejo njemu angleško zmago nad nemško vojno mornarico pri Skageraku.

Blaznikova »Velika Pratika« za leto 1936 je izšla in se dobiva pri založniku, tiskarni J. Blasnik na Ljubljani, Breg 10 in v vseh večjih trgovinah. Ta naš najstarejši slovenski ljudski koledar je res praktičen in zanimiv. Zato ga hoče imeti leto za leto vsaka slovenska družina. Letos mu je dodana še večbarvna reprodukcija lepe slike »Poklon Modrih«.

Obžalovanja vredni slučaji.

Samomor. V hlevu gostilne Vlahovič v Mariboru pri glavnem kolodvoru so našli obešenega 49letnega delavca in bivšega posestnika Ivana Pernek iz Nove vasi pri Ptujju.

Spopad radi 95 Din. V Trničah pri Št. Janžu na Dravskem polju je prišlo do spopada, iz katerega je odnesel posestnik Franc Solatnik težko poškodbe hrbtenice in desnice. Solatnik dolguje sosedu 95 Din, katerih mu še ni mogel vrniti. Sosed je prišel radi nepravnanega dolga k Solatniku po kravo. Pri tem je prišlo med Solatnikom in sosedovim hlapcem do zgoraj omenjenega obračuna, s katerim bo imela opravek sodnija.

Maščevanje zavrženega snubca. V Cvetlinu na slovensko-hrvaški meji pod Ptujem je napadel krošnjar Jožef Skobelnik 21letno Klaro Hrenič, kme-

Donski kozaki v Abesiniji.

Kakih 100.000 mož broječi abesinski konjici poveljuje Ivan Štefanovič, polkovnik in donski kozak. V minulih letih se je naselilo v Abesiniji več kozakov. Že leta 1896 so se borili kozaki v bitki pri Adui na abesinski strani pod vodstvom atamana Krilenka. Drzni napad kozakov je mnogo pripomogel k popolnemu porazu italijanske vojske. Krilenko je pripadal prvotno kot kozak telesni straži ruskega carja. Poneveril je polkovni denar in iz strahu je zbežal v Abesinijo, kjer je tedaj vladal neguš Menelik, velik prijatelj Rusov in oboževatelj

Januš Golec:

Po divjinah Kanade

Ljudska povest po raznih virih.

(Dalje.)

Lepega dne jih je obiskal g. Elifford, ravnatelj naselbine belokožcev in navezal z njimi stike glede zamenjave kože, živil, obleke, streliva, orožja itd. Slednjič je poslal k Tokiniju indijanski urad iz Ottawe par odposlancev, ki so poizvedeli in se prepričali, kje da bivajo Tokinijevi ljudje. Nato jim je nakazala vlada severne od skalovja obdane doline, katere so zasedli pred leti sami, kot pred zakonom veljavno rezervacijo (pokrajina, v kateri smejo bivati samo Indijanci). Z na ta način urejenim razmerjem med oblastjo in Indijanci je odstranjen vsak prepir z belokožci, ki se morajo držati zakona in pustiti Indijance pri miru.

Še bolj vsaj na zunan je bila hvaležna glavarju za pomoč materi v skrajni sili njegova hčerka Ihasa (rdeča usta). Zatrjevala je posebno Lavisonu, kateri jo je razumel v indijan-

ščini, da bo oče nagradil oba belokožca z nečem, s čemur še ni bil odlikovan iz indijanskih ust doslej nobeden.

Na to izredno odlikovanje je bil Amerikanec seve radoveden. Tiščal je v deklino tako dolgo, da mu je zaupala, da poznajo zastopniki njihovega plemena daleč v skalnatih gorah za potok in jezerce, v katerem je neizmerno veliko čistega zlata. Za Indijanca zlato nima prave vrednosti. Vzamejo ga seboj le tedaj, če morajo v mesto med belokožce. Omenjenega zlatega zaklada pa se drži prokletstvo, kar je jasno dokazala smrt njegovega brata in še mati ji je komaj ušla...

Ihasino skrivnost o zlatem potoku in jezeru je povedal Lavison Francu. Sklenila sta, da se bosta odzvala povabilu indijanskega glavarja, da se prepričata na lastne oči, če je indijanska ljudska govorica o suhem zlatu kar na vrhu dna kakke vode bajka ali istina.

Izgovarjala sta se vsak pri sebi, da jima pri milijonskem izkupičku za platinsko rudo ne gre za še večje kopičenje denarja, ampak za doživljanje in za ugotovitev istine ali brezpredmetne ljudske govore, ki je plod domišljije.

ško hči, ki je odbila njegovo snubitev. Zabodel jo je z nožem v hrbtenico in so jo prepeljali v ptujsko bolnico. Aretirani Skobelnik je kazal znancem samokres s pripombo, da bi bil deklino ustrelil, ako bi je ne bil dohitel z nožem.

Aretiran ubijalec. Zadnjič smo poročali, da je bil v Lubstavi pri Ptuj smrtno zaboden v vrat 23letni posestniški sin Anton Arnuš. Orožniki so predali sodišču v Ptuj 22letnega Jakoba Šmigoc, sina posestnika iz Lubstave, ki je dejanje tudi priznal.

Prijet tihotapec. Skozi Poljčane se je peljal na večer neznan kolesar. Orožnik ga je pozval na stoj, za kar se pa pozvani ni zmenil in se je skušal še hitreje pognati v dir. Zandar je zagrabil neposlušneža za nahrbtnik in ga je odvedel po hudi borbi na orožniško postajo. Preiskava je dognala, da gre za 24letnega posestnikovega sina Alojzija Gobec iz Spodnjega Gabernika, ki je bil radi tihotapstva že kaznovan. V zaplenjenem nahrbtniku je imel 108 omotičev igralnih kart in 2 kg saharina. Tihotapsko blago s kolesom vred so mu zaplenili in povrh ga še čaka huda denarna globa.

Sunek z nožem je prejel v trebuh 26letni Franc Kožar, steklar v Hrastniku. Zabodel ga je tovariš na cesti. Kožar se je zatekel po zdravniško pomoč v celjsko bolnico.

Poskus umora vžitkarja. Jožef Livk je živel na Gornji v vasi Malkovec pri Tržišču na Kranjskem kot prevžitkar pri svojem sinu Antonu. Ko mu je sin umrl, se je snaha drugič poročila in vžitkar se je preselil radi preprirov k sinu Alojziju. Tudi po preselitvi so bile nesoglasja, ker starec ni dobival užitka in je moral po svojo pravico na sodišče. Napovedana je že bila prisilna dražba radi prevžitka in v zadnjem trenutku se je mož snahe Ignac Repovž poravnal s starcem in ga je celo lepo povabil, naj le pride z vozom k njemu, mu bo dal vse, kar je zamudil

na užitku. 73letni Livk je sledil povabilu in sta šla s sinom Alojzijem k Repovžu po obljubljeni. Repovž jima je celo postregel z vinom in je povabil starega v hišo, med tem ko je sin zunaj vola sprezal. Ko je bil prevžitkar v hiši, se ga je lotil Repovž z nožem in bi ga bil zaklal, da ni priskočil očetu sin na pomoč. Z nožem napadeni ima prerezan vrat, vendar ga bodo v novomeški bolnici pozdravili. Zavrtni Repovž bo dajal pred sodiščem odgovor radi poskusa umora.

Pri pojavih zastrupljenja

povzročenih po skvarjenju jedi, je dobro sredstvo naravna 1275

Franz-Josefova

grenka voda, če se pravočasno uporablja.

Reg. po min. soc. pol. in nar. zdr. S-br. 15485, 25. V. 1935.

Izpred sodišča.

Zločin iz ljubosumnosti in kaznen. Dne 22. novembra je dajala pred mariborskimi sodniki odgovor 23letna Zofka Lilek iz Svečine, ki je bila zaposlena kot delavka v papirnici v Sladki gori. Iz ljubosumnosti je letos meseca avgusta udarila svojo sodelavko Pakovo s steklenico po glavi. Svojega ljubimca Jožefa Cvajdigo je sunila z nožem v trebuh in so mu komaj rešili življenje v bolnici. Pognala se je s svojo štiriletno nezakonsko hčerko v Muro. Dekletce je utonilo, mati se je rešila. Lilekova je bila obsojena na 6 let in 5 mesecev robije.

Obsojen radi uboja. Letos dne 8. oktobra zvečer je ustrelil v Klokočevniku v konjiškem okraju 52letni mali posestnik Franc Olup 48letnega Jožefa Žgajnerja, po domače Zepeka, posestnika in sodarja. Olupa so v Celju obsodili radi uboja 22. XI. na dve leti robije in plačilo povprečnine 1000 D.

Širite „Slov. gospodarja!“

Med takimi le odkritimi pogovori je mineval čas. Stara Indijanka si je opomogla že toliko, da je zapustila ležišče in se je rešiteljema osebno zahvalila za rešitev iz sigurne — strašne smrti. Rana še ni bila čisto zaceljena, nevarnosti pa nikake, da se bo obotavljala. Indijansko taborišče je čakalo pred odhodom samo še na vrnitev odposlancev. Celo ti so se vrnili srečno z zeliščem eden za drugim in hvaležno zvedeli, da je bilo zdravilo iz roke belokožca pravočasno in še bolj učinkovito nego Indijancem znana rastlina.

Napočilo je jutro odhoda.

Poglavar Tokini je prosil bela tovariša že na večer pred oznanjenim slovesom, naj se zglasita naslednje jutro v taboru, da se jima zahvali še enkrat z izrednim povabilom in z obljubo nepregledne zlate nagrade.

Trenutek zaupnega razgovora med rešiteljema in glavarjem Tokinijem se je približal tik pred podiranjem in nalaganjem indijanskih šotorov na voz.

Tokini je govoril uvodoma po indijansko skrivnostno in skakal z napol razumljivimi besedami kakor maček krog lonca vrele kaše. Končno

je le bruhnil na dan, da bosta postala deležna belokožca kot doslej največja dobrotnika njegovega plemena Tokinijevega zaupanja v vsem in tudi v največji skrivnosti glede čistega zlata v skalnatem potočecu in jezercu. Povabil ju je vljudno seboj in jima zagotovil pri indijanskem dobrem duhu in edinem bogu, da bo jima raztolmačil medicinar (indijanski svečenik in zdravnik), kod da pelje pot do zlatega zaklada. Povedal jima je vnaprej, da so jemali doslej njegovi ljudje od tega zlata, katerega se drži prokletstvo, samo toliko, kolikor so rabili neobhodno v kupčijske svrhe z belokožci. Če ju ni strah prokletstva, jima je zaklad v severnih gorah po njuni mili volji na razpolago. Za slučaj, da bosta sledila njegovemu povabilu, naj jima bo zlato, katerega smatra beli človek za največje dobro na svetu, nagrada za pomoč njegovi ženi v največji sili.

Tako se je glasilo približno povabilo indijanskega glavarja. O zlatem zakladu sta zvedela naša znanca le toliko, da resnično je nekje v potočecu ter jezercu v gorah, natančnejši podatki bo-

Slovenska Krajina.

G. ban dr. Marko Natlačen je obiskal v minullem tednu Prekmurje. Povsod je bil pri srčno sprejet in je poslušal prošnje in težnje Prekmurcev.

Premeščena sta g. Janez Bejek, kaplan v Črensovcih, k Sv. Šebeščanu; v Črensovcu pa pride za kaplana iz Lendave g. Koren.

Sezonsko delavstvo in Delavski dom. Poročali smo že na tem mestu o predpripravi za zgradbo delavskega zavetišča v Soboti, to je: Delavskega doma. Upali smo in skoro prepričani smo bili, da bo že letos pod streho ta prepotrebna stavba. Toda žal, do tega ni prišlo. In vendar je tako nujno, da pride končno do uresničenja tega zavetišča, ker to zahtevajo ne samo narodno-gospodarski interesi, temveč tudi socialni. Bili so časi, ko se je dalo nekaj zaslužiti in tudi nekaj pridelati. Dandanes to ni več mogoče radi gospodarske krize širom Evrope. Pri tem trpi pač najbolj delavski življenjski in med njimi tudi naši sezonski delavci. Število teh delavcev presega pri nas že število 10.000. Ta številka je zgovorna dovolj. Preko njih ne moremo, ker bi sicer grešili nad našim ljudstvom. Delavski dom je potreben kot punčica očesu. Delavci, ki hodijo na horzo dela v Soboti, nimajo nobenega potrebnega zaklonišča niti zavetišča proti eventualnim vremenskim neprilikom. Prostorji soboške ekspoziture horze dela so tako majhni, da se v njih stisne le uradništvo in par ljudi. Vsi drugi delavci pa morajo čakati zunaj, dokler ne pridejo na vrsto. Kolikorkrat gre človek mimo horze dela, spomladi ali poleti, vidi tam množico mož in fantov, deklet in žena. In čakajo, čakajo, pa naj je dež ali žgoče solnce. Siromaki so pač in potrpežljivo prenašajo vse. Vsekakor pa to ni pravilno. 10 odstotkov vsega našega prebivalstva je navezano na sezonski zaslužek. In ta količnik se od leta do leta ne zmanjšuje, celo veča se. Zaslužka pa je vedno manj od leta do leta. In pri vsem tem obstoja še dejstvo, da mora vsak delavec, ki gre v inozemstvo, plačati visoko svoto v izseljeniški fond. In baš ta izseljeniški fond bi moral največ prispevati k zgradbi delavskega doma! V stotisoče gredo številke vplača-

carja Aleksandra III. Krilenko je postal v Abesiniji celo vojni minister. Po zmagi nad Italijo se je vrnil Krilenko nazaj v Petrograd z darovi od neguša in car mu je odpustil ponesrebo. S carjevega dvora je krenil Krilenko v svojo domovino ob reki Don. Ko se je vrnil nazaj v Abesinijo, je vzel seboj nekaj kozakov in potomci teh še živijo danes na abes. tleh.

Zemeljsko bogastvo Abesinije.

Zelo veliko govorijo in pišejo o naravnem bogastvu Abesinije, a vendar je o tem zelo malo zanesljivih podatkov. Abesinski poljedelec prideluje naj-

nih zneskov. In kje so sedaj koristi od vplačanega denarja? Soboška občina je ukrenila vse potrebno da se ta zadeva čim prej konča. Za vsa posojila je celo prevzela garancijo, kar je res lepa gesta, če pomislimo, da segajo te številke preko 1 milijona dinarjev. 700.000 Din je obljubila borza dela takoj kot brezobrestno posojilo, kakor hitro bi ostalih 400.000 Din dal na razpolago Izseljeniški komisarijat. Posojilo teh 400.000 Din je Izseljeniški komisarijat obljubil, celo odobreno je že in podpisano od glavne kontrole; toda še ni uradne rešitve in tako je sedaj zastoj glede dograditve Delavskega doma v Soboti. Je res nujno, da posežejo merodajni faktorji tu vmes in z energičnim korakom rešijo to kočljivo vprašanje.

Sobota. Zapustil je naš kraj s svojo družino in odšel na novo službeno mesto v Celje upravitelj naše bolnice g. Jože Šušteršič. Pet let je bival med nami in upravljal našo bolnico z vso ljubeznijo. S svojim neumornim delom je dvignil ugled naše bolnice zelo visoko. Imel je veliko prijateljev in znancev, ki so ga visoko cenili radi njegove iskrenosti. Ob slovesu mu kličemo, naj nas ne pozabi, tudi naše Slovenske krajine ne! Na novem službenem mestu mu želimo obilo božjega blagoslova! — Premeščen je bil v Nikšič z naše gimnazije prof. g. Rudolf Mušič. Med nami je bival celih pet let. — Kakor se čuje, se bodo nekatere ulice v našem mestu preimenovali. Prav je, da občinska uprava uvideva to potrebo. Čuje se tudi, da se bo kolodvorski trg povečal in olapšal. Občina namerava kupiti svet od g. Banko Viktorja. To je res potrebno za kolodvorski promet, ker je bil dosednji kolodvorski trg vse premajhen za tako velik promet s soboškega kolodvora. Potreben material za nasip in dvig sveta na Bankovem posestvu bo dovozila železniška direkcija. — Veliko prahu je dvignila po Soboti novica, da so otroci našli v Ledavi mrtvorjenega otročka. Otroci so namreč pasli ob mostu čez Ledavo. Nenadoma je pes, ki je bil z njimi, izvlekel iz Ledave otroško truplo. Med kričanjem otrok se je slučajno peljal mimo orožnik proti mestu. Otroci so mu povedali, kaj so našli. Pri raztelesenju trupla se je dognalo, da je bil otrok

mrtvorjen in že dalje časa v Ledavi. Orožništvo pridno zasleduje mater. — Naša gimnazija je zopet predmet mnogih govoric. Oddelili so namreč samoupravni peti razred od nižjih državnih razredov. Občina in banska uprava sta intervenirali, toda ministrstvo ni hotelo odstopiti od svojega koraka. Imenovalo je celo tri suplente, od katerih eden je imenovan za vršilca dolžnosti direktorja, to je g. Potokarja. Vsekakor so se pa s temi podatki soboške občine znatno povečali, upamo pa, da se bodo sedaj povečale dotacije banske uprave za peti gimnazijski razred v Soboti!

Turnišča. Prišel je na obisk v svoj domači kraj in obenem na oddih vlč. g. Franc Zver, doma iz Brezovice v turniški župniji. Gosp. Zver je duhovnik šibeniške škofije, kjer je že dalje časa. Poln navdušenosti in veselja hodi med našimi ljudmi in je s tem postal zelo priljubljen. Poln zadovoljstva uživa mir na vasi in mu želimo, da bi odnesel mnogo svojih moči v sončno Dalmacijo. — V nedeljo dne 17. novembra je imel naš delavni gospod kaplan Alojzij Šostarič predavanje s sklopničnimi slikami v stari turniški cerkvi. Obisk je bil zelo dober, zlasti mladina se je odzvala v velikem številu. Veseli nas, da se je začelo mladino uvajati v lepe reči, ker se je sigurno bolje počutila tu, kakor v kaki gostilni. — V nedeljo dne 17. novembra sta se poročila pred Marijinim oltarjem v Turnišču Zver Štefan in Ščap Ana, oba iz Turnišča. Mlademu paru želimo v zakonskem življenju obilo sreče in božjega blagoslova! — Umrli je pri nas po daljšem bolehanju J. Bakan, po dom. Törnarijev. Imenovani ni bil nikoli poročen in je bival pri svojem bratu Francu na isti domačiji. Bil je zelo pobožen. Tiho in mirno je delal na posestvu svojega brata, kjer je sedaj tudi dokončal tek življenja. Na njegovi poslednji poti ga je spremlilo veliko ljudstva. Poleg domačega duhovništva je prišel na pogreb svojega strica tudi g. Štefan Bakan, dolnjelendavski župnik, v spremstvu svojega kaplana g. Ivana Korena. Krasno slovo je govoril g. Dominko. — Ljubi Bog je naše vinogradnike letos res blagoslovil z obilno vinsko letino. Toda naši ljudje vse preveč radi sežejo po kozarcih. Zato je tudi razumljivo, za-



tableta Aspirina, ki odpravi vse bolečine! Varujte se ponaredbi! Na vsaki tableti je utisnjen Bayerjev križ.



ASPIRIN

Aspirin je registrirani pod № 3122 od 19/III 1933

kaj so tako pogosti pretepi pri nas. Zadnje čase se prirejajo po naših gostilnah razne prireditve pod imenom »Kolinska večerj«. Dobro in pošteno je, da se ljudje nekoliko pozabavajo, toda tako pijančevanje, kot se vrši zadnje čase, presega vse meje. Skoro vsako nedeljo je v kaki gostilni »Kolinska večerja«. Nimamo nič proti pošteni zabavi, vendar pa vsled stalnih tepežev take prireditve motijo vse mirne in poštene ljudi. Oblast naj tej zadevi pokloni svojo pozornost.

Bogojina. Naš zadnji sejem, ki se je vršil dne 16. novembra, ni pokazal one živahnosti v kupčijah, kakor je to vedno bilo. Slabe kupčije so bile zlasti pri živini, ker ni bilo skoro sploh nobenega povpraševanja. Čevljarji, ki jih je bilo še dokaj veliko, niso prišli na svoj račun. Edno platničarji so bilo žili dobre kupčije.

Ali si že obnovili naročnino?

več »tife«, drobnozrna to rastlino, ki je podobna našemu prosu. Tife tvori za Abesince glavno prehrano, nikakor pa ga ne more uživati Evropejec. Zelo malo pridelajo Abesinci po nekaterih pokrajinah pšenice in ječmena. Po hribovitih pokrajinah imajo Italijani skomine po pašnikih za ovčje črede in bi bila Italija zadostno preskrbljena z abesinsko volno in ovčjim mesom. Če bi izvršili za slučaj zmage Italijani razna namakalna dela, bi rodila v Abesiniji sočivja, sadje, bombaž, kava, sladkorni trs in kavčuk. O abesinskem bogastvu glede rudnin izvirajo razne pravljice že iz dobe kralja

do na razpolago šele v indijanski naselbini pri medicinarju.

Ali kdo bi se ne ustavljal takim le obetom glede čistega zlata in itak več nego dovolj bogata Lavison in Gruber se tudi nista.

Priključila sta se Indijancem in sta napravila s svojim spremstvom očito ter veliko veselje poglavarju in njegovi družini ter celemu krdelu.

Iz potovanja po Britski Kolumbiji od juga proti severu bodi toliko beleženo, da je trajalo dober teden, predno je dosegla družba Sioux naselbino.

Pot je peljala v njenem zadnjem delu skozi razpokline med skalovjem. Prisiljeni so bili, da so prekoračili reke, v katerih jim je grozila nevarnost, da vtonejo v blatu na dnu. Morali so preko deročih brzic z vodopadi, ki so tvorili posebno opasnost za konje, da jih izpodnesejo in poženejo z jezdecem vred ob skale ter kamenje v prepadih.

Tokini in njegovi Indijanci so znali z obučevanja vredno spretnostjo premagati vse tež-

koče ter ovire. Bili so tudi Lavisonu in Francu v pomoč na vsakem količkaj nevarnem mestu.

Po vrnitvi indijanskega glavarja se je vršila najprej proslava in zahvala na čast dobremu duhu, da se je srečno vrnil. Veselju je sledilo kratko žalovanje in objokavanje njegovega sincedinca, ki bi naj bil že bolj priletnemu očetu naslednik v najvišji časti in ter moči.

Šele po zaključku sprejemnih slovesnosti je popeljal glavar belokožca k medicinarju in ga prosil, naj ju nagradi z raztolmačenjem skrivnosti o zlatem zakladu.

Stari medicinar in prerok ni bil prijatelj belokožcev. Udal se je le na prošnjo glavarja in na njegovo trditev, da se mora skazati belima prijateljema hvaležnega za uspešno pomoč v največji sili.

Kakor glavar je ponovil tudi medicinar razne grožnje, da se drži gorskega zlata v vodi — prokletstvo.

Ko se je pa prepričal, da njegove prošnje ter napovedi niso zalegle, je segel v starodavno skrinjo in privlekel iz nje kamenito tablico. Na kamnu je bila zaznamovana s črtami in raznimi

Občni zbor Zadružne zveze.

V Ljubljani se je vršil 18. novembra občni zbor Zadružne zveze v navzočnosti g. ministra dr. Korošca, ki je podaril v svojem govoru, da se splošna kriza ni izboljšala in dokler se to ne zgodi, ni pričakovati, da bi se stanje pri nas bistveno spremenilo. Pritiska nas zlasti denarna kriza. Vračamo se v čase Raiffeisena, k malim zadrugam in malim bilancam. Kar je denarja še v rokah ljudi, ga nekateri skrivajo doma; denar v nogavicah je neproduktiven. Mnogo denarja gre tudi v Državno hipotekarno banko in Poštno hranilnico; ta denar bi se moral v večji meri vračati v naše kraje. Zadrugištvu bi morala država podpirati, denar za to se mora dobiti. Vprašanje zadrugištva ni rožnato; treba pa je držati, kar se držati da. Ideal zadrugištva je ljubezen do bližnjega: ostanimo temu idealu zvesti.

Iz poročila ravnateljstva je razvid-

no, da je članstvo padlo od 673 na 667, pristopilo je na novo 12 članic, izključenih je bilo 8, likvidiralo jih je 9, 1 je šla v konkurz. Vsled razmer je bilo 134 zadrug prisiljenih, da se je poslužilo uredbe o zaščiti denarnih zavodov. Rešitev o odlogu plačil in za sanacijo je dobila tudi Zadružna gospodarska banka, in sicer se njena sanacija izvrši na ta način, da se 40% starih dobroimetij pretvori v posebni rezervni fond. Naložba pri banki se bo Zadružni zvezi obrestovala po 2%, dočim bo posebni rezervni fond brezobresten. Zveza je morala znižati obrestno mero za naložbe članic, za kredite pa znaša obrestna mera 7½%. Vprašanje kmečkih dolgov je še vedno odprto, ne preostaja drugega, ko da čakamo na ugodnejšo rešitev. Sanacijski fond za zadruge, kakor je bil sklenjen na lanskoletnem občnem zboru Zveze, velja za kreditne in nekretnostne zadruge. Vanj se je zbralo 4.275 milijonov Din, od tega je že razdeljenih 4.112 milijonov Din.



Bilanca prosvetnega dela.

Prosvetno društvo v Ljutomeru je na svojem 31. rednem občnem zboru polagalo račune o neslavni dobi preteklih treh let. Resnici na ljubo pa moramo priznati, da smo menda baš v Ljutomeru najmanj čutili diš sovražnosti do katoliške prosvete. Po razpustu Prosvetnega društva leta 1933 smo se mirno zatekli pod okrilje Marijanske kongregacije in nadaljevali svoje delo brez ovir. Še istega leta smo si izposlovali v Belgradu pri prosvetnem ministrstvu potrjenje novega prosvetnega društva, ki smo mu dali naslov

»Ljudska čitalnica«. Novoustanovljeno društvo je prevzelo naloge in dedščino bivšega Prosvetnega društva. Z naklonjenostjo krajevne oblasti in taktičnim nastopom smo si zagotovili obstoj. V tej triletni dobi je Katoliški dom, ki nudi streho vsem našim organizacijam, doživel dve veliki prireditvi: fantovski tabor dne 2. julija 1932 in proslavo desetletnice Katoliškega doma v letošnji jeseni. Za to slovesno priliko si je društvo nabavilo krasen prosvetni prapor, ki bo v naprej simbol našega dela. Trenutno šteje naše Prosvetno društvo okoli 250 članov. Upamo, da se bo to število v kratkem podvojilo. Središče našega dela je knjižnica, ki je v tej dobi izposodila približno 5 tisoč knjig. Društvo je v tem času nabavilo za knjižnico 113 novih knjig, vse leposlovne vsebine. Celotni denar-

ni promet izdatkov in dohodkov znaša v tej triletni dobi 117.339 Din. Oder Katoliškega doma je v tem času doživel 33 prireditev, trikrat so naši igralci gostovali na sosednjih odrih. Odbor je o tekočih zadevah razpravljal na 40 sejah. Tudi te številke pričajo o našem delu. Z novim občnim zborom čakajo društvo nove naloge. Poživiti bo treba prosvetno delo, dvigniti knjižnico, zlasti mladinski oddelke, pomnožiti število članov, da bo Katoliški dom, ki ga je postavila cela župnija, res središče vsega našega prosvetnega dela. Novi odbor se svoje naloge v polni meri zaveda. Vse glavne funkcije so obdržali stari odborniki. Pričakujemo le samo vašega sodelovanja, vaše naklonjenosti in vaše pomoči, zlasti tvoje, mladina! Po tem občnem zboru s podvojenimi močmi, pod novim praporom, na novo delo! Naj živi obnovljena katoliška prosveta!

★

Št. Peter pri Mariboru. V nedeljo dne 1. decembra, popoldne po večernicah, se viši v samostanski šoli mesečni sestanek članstva prosvetnega društva »Skala«. Na sporedu je tudi predavanje bogoslovne profesorja g. dr. J. Aleksiča iz Maribora o komunizmu. Odbor.

Središče ob Dravi. Naše Prosvetno društvo priredi v nedeljo dne 1. decembra v proslavo državnega praznika akademijo, ki obsega slavnostni govor, deklamacije, petje, simbolične prizore fantov in deklet ter igro »Vstajenje«. Začetek ob 7. uri zvečer v Društvenem domu. Vljudno vabljeni vsi, zlasti oni, katerih naloge je širiti ljubezen do domovine in dvigati narodno zavest.

Sv. Bolek pri Središču. Katoliško prosv. društvo priredi v nedeljo dne 1. decembra ob 6. uri zvečer v šoli proslavo ujedinenja z igro »Guzaj« v petih dejanjih, katera povest je še gotovo v živem spominu vsem čitateljem »Slovenskega gospodarja«. Z velikim zanimanjem smo čitali povest o Guzaju, o njegovem roparskem življenju, a še z večjo pozornostjo bomo sledili njegovemu nastopu

drugimi znamenji smer poti do zaklada. Tablico je dal v roke Lavisonu. Ta je nekaj časa gledal v križ-kraž in je toliko raziskal iz njega, da gre za načrt poti, ki pelje proti severu-zapadu. Zgoraj ob robu je videl označbo, ki bi naj predstavljala severno svetlobo, in od te je bila vidna ena črta proti levi.

Vprašajoče je pogledal preroka.

Ta je smehljal se pokimal.

Risba na tablici je bila kašipot samo dobro poučenim.

S pomočjo poglavarja kot tolmača je pričel medicinar z razlago.

Iz poduka je razbral Lavison, da bo trajala pot do zlate soteske 2—3 tedne. Zlato se nahaja v težko dostopni skalnati razpoklini, katero je medicinar pokazal na tablici. Pot bi se dala zmagati v zgoraj označenem času le za slučaj, da bi šlo vse po sreči, kar pa ni bilo sigurno, ker niso bili prehodi na gotovih mestih samo težavni, ampak tudi izredno nevarni.

Skalnata razpoklina sama se je nahajala v strmem pogorju, kateremu niti medicinar ni znal pravega imena.

»Ali naj obdržim kamenito tablico?« je vprašal Lavison po tolmaču potem, ko je menil, da je razumel prerokova pojasnila.

Medicinar je odločno odkimal.

»Preriši načrt, če ti drago.«

Pozivu je sledil Amerikanec in je prenesel znamenja s kamena v svoj notes. Risbi je dostavil še razlago posameznih črt ter razna dopolnila.

Treba je bilo v načrtu označene važne ter odločilne točke v naravi najti in jih nikakor ne zamenjati s podobnimi.

Po obisku pri medicinaru je bil Lavison prepričan, da je že na cilju. Veliko preveč je bil razburjen, da bi še bil vzdržal dalje časa pri dobrih Indijancih. Treba mu je bilo zraka, premikanja. Njegovo izredno krepko telo je hrepenelo po udejstvovanju. Najrajši bi se že bil podal na pot s tovarišem kar isti dan, ko je prejel načrt. Takojšen odhod je bil izključen, saj so bile nujno potrebne nekatere predpriprave in predvsem preskrba z živili za najmanj dva dobra meseca, če sta računala potnika dohod in vrnitev.

(Dalje sledi.)

Salomona. Očividci trdijo, da izvira petrolej na več mestih v puščavi Danakil in se raztezajo petrolejski vrelci do mesta Harar na jugu in v angleško Somalijo. Abesinskega premoga se še doslej ni nikdo dotaknil. Pač pe so znani abesinsko zlato, platin, srebro, baker, žveplo in v puščavi Danakil je ležišče soli, ki pokriva površino 20 tisoč kvadr. milj. O vseh teh naravnih bogastvih je pisal švicarski inženier Alfred Ilg, ki je bil svetovalec abes. cesarja Menelika v letih 1879 do 1906.

Zahtevajte povsod
»Slov gospodarja«.